

Народився 10 лютого 1944 р. у с. Страшевичі Старосамбірського району Львівської області. В 1962 р. закінчив Дрогобицький нафтовий технікум, а в 1971 р. — МІНХ і ГП ім. І. М. Губкіна.

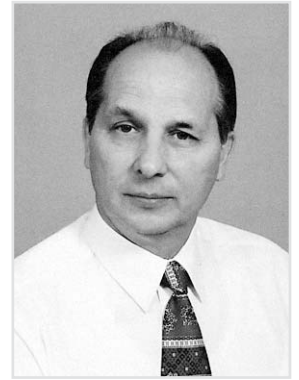
Трудову діяльність розпочав у 1962 р. на нафтопроводі «Дружба», пройшовши шлях від робітника до генерального директора (1992–2001) ДП магістральних нафтопроводів «Дружба».

У 1980 р. у Рівненському управлінні нафтопроводу «Дружба» — одному із провідних підприємств нафотранспортної галузі — під керівництвом головного інженера Л. К. Буняка була проведена масштабна робота з розробки і впровадження базової АСУ ТП на магістральних нафтопроводах, за що він отримав Державну премію УРСР в галузі науки і техніки.

У 2000 р. Любомир Костянтинович захистив кандидатську дисертацію «Контроль температурного режиму транспортування нафти в магістральних трубопроводах із метою підвищення точності комерційного обліку», присвячену створенню технологічних і метрологічних засад корекції температурних похибок обліку нафти та нафтопродуктів у процесі їх транспортування.

З його ініціативи та під безпосереднім керівництвом в 2001 р. було завершено спорудження важливих для народного господарства України стратегічних об'єктів — нафтопроводу Одеса–Броди та нафтового терміналу «Південний», — що значно підвищило енергетичну безпеку держави. Того ж року в зв'язку з реорганізацією ДП магістральних нафтопроводів «Дружба» Любомир Буняк був переведений на посаду заступника голови правління ВАТ «Укртранснафта» (м. Київ), а з 2002 до 2006 р. обіймав посаду міського голови м. Львова.

Протягом 1995–1997 рр. Любомир Костянтинович входив до наглядової ради Києво-Могилянської академії. Нині є співголовою наглядової ради Національного університету «Острозька

Буняк Любомир Костянтинович

Кандидат технічних наук,
член-кореспондент УНГА,
фахівець у сфері
транспортування нафти,
управлінець

академія». Він — академік Транспортної академії України, Народний посол України.

Є автором та співавтором близько 30 друкованих наукових праць, 17 авторських свідоцтв і патентів на винаходи СРСР, Росії й України, співавтором підручників для студентів, інженерів та наукових працівників «Застосування ультразвукових сенсорів», «Енциклопедія термометрії». Написав книгу спогадів «Не зрадь себе».

Л. К. Буняк нагороджений орденами Святого рівноапостольного князя Володимира Великого, Почесною грамотою Верховної Ради України, почесною орденовською відзнакою «Суспільне визнання», міжнародною нагородою «Лідер України» міжнародної програми «Лідери XXI століття», медалями «Ветеран праці», «20 років Незалежності України», бронзовою медаллю ВДНГ СРСР. Він — заслужений працівник промисловості України, заслужений працівник хімічної промисловості Республіки Польща, найпопулярніша особа Львівщини «Галицький лицар», лауреат конкурсу «СНД: директор року — 2001 р.».

Народився 20 вересня 1908 р. у с. Алагир, що у Північній Осетії (Росія), у сім'ї адвоката.

Протягом 1927–1929 рр. О. О. Бутаєв навчався у Московському топографічному технікумі. В 1933 р. вступив до Московського нафтового інституту ім. акад. І. М. Губкіна. У 1937 р. закінчив цей навчальний заклад та отримав направлення на посаду головного інженера підприємства «ВоронежГлавнефть».

З 1939 до 1941 р. Олег Олександрович працював головним інженером «Газгольдербуд» (м. Черкаси). Під час Другої світової війни брав участь в обороні Кавказу, був нагороджений медаллю «За оборону Кавказу».

Зважаючи на потребу у висококваліфікованих фахівцях в оборонних галузях промисловості, О. О. Бутаєв був відкликаний з армії і призначений на посаду головного інженера БМУ-1 «Спецгазбуду», яке будувало газопровід Бугуруслан–Куйбишев.

У 1946 р. він став головним інженером шостого району управління експлуатації газопроводу Саратов–Москва (м. Луховіці Московської області), а наступного року — головним інженером Київського управління МГ Дашава–Київ. За його безпосередньою участю було введено в експлуатацію найпотужніший на той час у Європі магістральний газопровід Дашава–Київ та його подовження до Москви, побудовано й освоєно низку КС на газопроводі з імпортними та вітчизняними газомотокомпресорами, забезпечено надійну та безперебійну роботу складної ГТС.

Упродовж 1952–1954 рр. О. О. Бутаєв навчався в Академії нафтової промисловості (м. Москва).

З 1963 до 1976 р. він обіймав посаду головного інженера республіканського тресту скрапленого газу «Укргаз». Брав участь у розробці проектів та введенні в експлуатацію газонаповнювальних станцій і пунктів скрапленого газу, створенні

Бутаєв Олег Олександрович

Інженер, фахівець
у сфері газифікації та
газопостачання, управлінець

та впровадженні регазифікаторів і комплексного електрохімічного захисту групових установок скрапленого газу, а також запровадженні багатьох приладів для безпечного і механізованого наповнення балонів та експлуатації групових установок скрапленого газу. О. О. Бутаєв став співавтором близько 20 винаходів, неодноразово був переможцем республіканських конкурсів з раціоналізації та винахідництва.

Спільно з іншими інженерами та працівниками галузі Олег Олександрович підготував такі галузеві книги (рос.), як «Використання шестерневих насосів для перекачування скраплених вуглеводневих газів» (рос.), «Облаштування і експлуатація установок та газороздавальних станцій скрапленого газу» (рос.), «Групові установки скраплених газів» (рос.), «Проектування й експлуатація установок скрапленого газу» (рос.).

Нагороджений орденами «За доблесну працю», «Знак Пошани».

Помер 18 лютого 1995 р.